

Bogății de nepătruns

13. Hristos, speranța noastră

Expresia „Hristos, speranța noastră” se întâlnește numai o singură dată în Scriptură. „Pavel, apostol al lui Isus Hristos, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a lui Hristos Isus, speranța noastră” (1 Timotei 1.1). Într-adevăr, expresia ca atare nu se mai folosește în alte locuri din Scriptură, însă ceea ce ea desemnează se întâlnește practic în fiecare carte, în unele cărți ale Noului Testament se întâlnește chiar aproape pe fiecare pagină. Căci ceea ce caracterizează pe fiecare creștin credincios este, că El așteaptă pe Domnul Isus, care va reveni, potrivit făgăduinței Sale, să ne ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fim și noi (Ioan 14.3). Aparține deci poziției noastre, ca unii care am fost lăsați înapoi în lumea aceasta, ca să așteptăm pe Hristos, căci la venirea Lui vom intra în savurarea roadei depline a mântuirii noastre (Romani 8.23); „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.21). De aceea ni se spune și că noi am fost mântuiți în această speranță (Romani 8.24). Deja astăzi noi suntem aceia care la sfârșitul credinței lor vor avea mântuirea sufletelor lor (1 Petru 1.9); însă noi de bucurăm de momentul, când și trupul nostru va fi răscumpărat de puterea morții și a mormântului; căci Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați (Romani 8.29).

Corespunzător aparține poziției noastre actuale, că noi așteptăm venirea Domnului nostru; căci la revenirea Lui fericirea noastră va ajunge la împlinire. De aceea El este și speranța noastră; căci noi Îl așteptăm în legătură cu ea. Nu numai aceasta: noi Îl așteptăm, căci Cel care ne-a răscumpărat este Același spre care ne-am îndreptat inimile noastre. De aceea Hristos este, făcând excepție de toate celelalte reflecții, speranța noastră, și anume în venirea Lui, deoarece dorința noastră este să fim la subiectul simpatiei noastre. Prin aceasta suntem aduși în părtășie cu propria Lui dorință; căci în timp ce noi Îl așteptăm și dorim cu ardoare să fim la El, la fel și El așteaptă momentul când se va împlini dorința Lui și El ne va avea la Sine (Ioan 17.24).

De aceea vom constata de asemenea, că El, atâta timp cât El a fost la ucenicii Lui, i-a pregătit permanent pentru revenirea Sa și i-a îndemnat să aștepte întoarcerea Lui. Uneori El a adus acest adevăr, speranța în venirea Sa, în legătură cu responsabilitatea lor ca robi. „Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa” (Matei 24.46); și iarăși: „Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor, oricând se va întoarce de la nuntă, ca, atunci când va veni și va bate, să-i deschidă îndată. Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-se, le va sluji” (Luca 12,35-37). Uneori El a prezentat venirea Lui ca pe un eveniment la care, aceia care Îl așteaptă, vor fi copleșiți cu plinătate de binecuvântare, când El îi va duce în prezența Sa, pentru ca ei să fie pentru totdeauna la El. Așa a spus El de exemplu în pasajul deja citat, când ucenicii erau cufundați în întristare din cauza plecării Lui, care urma să aibă loc în curând: „Să nu vi se tulbure inima; [voi] credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.1-3). Aici Domnul Se prezintă ucenicilor Lui nu numai ca subiect al credinței lor în timpul absenței Lui, precum și nu numai ca Acela care va merge în interesul lor, ci și ca subiect al speranței lor, prin aceea că El va reveni și îi va lua la Sine.

În deplină armonie cu aceasta stă învățătura epistolelor. Apostolul a spus despre credincioșii din Tesalonic, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, „ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Acest pasaj este deosebit de important, cu atât mai mult cu cât el arată incontestabil, că referitor la venirea lui Hristos nu este vorba de un adevăr pentru cei avansați, despre care numai puțini preoți au luat cunoștință, și nici de o învățătură deosebită, pe care și-a însușit-o numai o anumită clasă de oameni; mai degrabă este o parte componentă esențială a creștinismului a acelor credincioși din timpul de început. La aceasta trebuie remarcat, că aici este vorba de scrisoarea cea mai de timpurie a apostolului Pavel, prin care se adresează acelor care tocmai se convertiseră; și tocmai acestora el le amintește că la convertirea lor ei nu numai s-au întors la Dumnezeu, ci ei au fost conduși și să aștepte pe Fiul lui Dumnezeu. Venirea Lui era speranța lor.

Dovezi de felul acesta se pot aduce aproape din fiecare epistolă. Unele citate ar trebui să fie suficiente aici: așa de exemplu apostolul scrie credincioșilor din Corint: „... astfel încât nu vă lipsește nici un dar al harului, așteptând descoperirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1.7); și credincioșilor din Filipi: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Și Iacov spune: „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului” (Iacov 5.7); și în ultimul capitol al Canonului inspirat, Domnul nostru preaslăvit Însuși anunță de trei ori venirea Sa în curând (Apocalipsa 22.7,12,20). Însă a fost încredințat în mod deosebit apostolului Pavel să facă cunoscut acest adevăr în caracterul lui specific ca speranță a Adunării; și el scrie aceasta cu toată exactitatea și pe deplin în prima epistolă către Tesaloniceni. El spune acolo: „Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță. Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.” În continuare el explică apoi cum este posibil ca sfinții să revină cu Domnul Isus, adică la arătarea Lui; căci să se arate cu El ei vor putea numai atunci dacă mai înainte au fost la El; și apostolul are misiunea deosebită să dezvăluie această taină. De aceea el adaugă: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.13-18). Două lucruri devin clare din acest pasaj: întâi, că Domnul Isus va reveni pentru ai Săi, și anume atât pentru cei care au adormit, precum și pentru cei care în momentul acesta vor trăi pe pământ, și anume înainte de venirea Sa publică; și în al doilea rând, că la venirea Sa pe pământ, sfinții Lui vor fi cu El (vezi și Coloseni 3.4).

În afară de aceasta sunt și pasaje care vorbesc mai degrabă despre dorința noastră și așteptarea arătării, decât de venirea lui Hristos. Unul din acestea a fost deja citat (1 Corinteni 1.7). Dorim să adăugăm un altul: „Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent, așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.11-13). Pentru aceasta este un motiv: se constată, că totdeauna când credincioșii sunt priviți în responsabilitatea lor pe pământ, țelul lor este mai degrabă „arătarea” decât „venirea”. Așa scrie Pavel lui Timotei: „... să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Timotei 6.14). Din locul acesta și altele asemănătoare cu el, unii au dedus că credincioșii vor fi lăsați aici pe pământ până la arătarea Domnului, așa că ei vor trebui să treacă și prin necazul îngrozitor, despre care Domnul vorbește în Matei 24. Însă

aceasta este total fals, așa cum arată clar locurile deja citate (1 Tesaloniceni 4.13-18). Mai degrabă este vorba de faptul, că este vorba de arătare în legătură cu responsabilitatea, căci deoarece pământul era locul slujirii, plata va deveni vizibilă pe pământ. De aceea apostolul Pavel în a doua epistolă către Tesaloniceni îndreaptă atenția, după ce mai întâi a prezentat speranța propriu-zisă a Adunării la venirea lui Hristos, scriind acestor sfinți și vorbind despre perseverența și credința lor în prigoanele și necazurile lor, spre timpul când ei vor avea odihnă: „...la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale, când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.7-10). Aceasta nu stă nicidecum în contradicție cu adevărul referitor la venirea Domnului pentru sfinții Săi, ci este mai degrabă completarea lui, că el este subiectul propriu-zis al speranței noastre.

Probabil s-ar putea face mai clar aceasta, dacă este posibil, arătând că, în măsura în care Scriptura revelează aceasta, nu există nimic care să mai stea între noi și venirea Domnului, așa că El poate veni în orice moment ca să ia poporul Său la Sine. Dacă ar mai fi chiar și numai un singur eveniment, care ar trebui să se mai împlinească înainte ca El să vină, atunci venirea Lui nu ar mai fi speranța noastră directă. În acest caz am privi la evenimentul sau evenimentele profetite; și abia după aceea am fi în stare să privim spre venirea Domnului. Două sau trei locuri din Scriptură trebuie să facă clar, că noi avem voie să așteptăm revenirea în orice moment a Domnului.

După învierea Domnului nostru și înainte de înălțarea Lui la cer, când Domnul S-a întreținut cu ucenicii Săi, Petru a zis despre ucenicul pe care Isus l-a iubit: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până vin, ce-ți pasă ție? Tu urmează-Mă” (Ioan 21.21,22). Fără să vrem să ne ocupăm în detaliu cu însemnătatea acestor cuvinte, care sunt rostite cu privire la Ioan, chiar și o privire superficială arată foarte clar: dacă realmente neapărat o perioadă lungă de timp ar trebui să fie între plecarea Domnului și revenirea Sa, perioadă în care pe pământ ar trebui să se împlinească anumite evenimente, atunci aceste cuvinte niciodată nu ar fi putut fi rostite. La fel apostolul Pavel spune, când în 1 Corinteni 15 se preocupă cu învierea trupului: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15.51); și de asemenea și în locul amintit el spune: „...noi, cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului” (1 Tesaloniceni 4.15). S-a folosit multă ingeniozitate să se înțeleagă claritatea învățăturii acestor pasaje, și anume că Pavel nu știa nimic că ar sta ceva împotriva venirii Domnului în timpul vieții lui. Dacă el ar fi știut ceva despre aceasta, că ar trebui să se mai împlinească o serie de evenimente profetice și judecați pământești, atunci el niciodată nu ar fi putut să se pună pe sine prin „noi” în rândul acelor care probabil niciodată nu vor muri.

Deseori se repropoază aici, că Domnul Însuși în alte locuri din Scriptură ar fi pregătit pe ucenicii Lui, să se aștepte la o serie de evenimente, înainte ca El să revină; și aceia care vor să întunece această speranță caracteristică Adunării, citează samavolnic Matei 24. Dar ce stă scris efectiv acolo? După ce Domnul a descris un necaz deosebit, El spune în continuare: „Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță și vor strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor” (Matei 24.29-31). Deci dacă aici este vorba de descrierea revenirii Domnului pentru Adunarea Sa, atunci trebuie categoric să se recunoască, că eventual trebuie să treacă o perioadă lungă de timp. Dar se are aici cu adevărat Adunarea în vedere? Chiar și

numai capitolul acesta arată multe motive care contrazic o astfel de concluzie. În versetul 15 Domnul numește un semn: „Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în Locul sfânt ...”. Cine depune efortul să citească exact această profeție a lui Daniel, va trebui să mărturisească, că acest semn se referă exclusiv la un Templu în Ierusalim, care va fi reconstruit acolo abia după aceea. În afară de aceasta Domnul le dă să înțeleagă, să se roage ca fuga lor „să nu fie iarna, *nici în saba*”, o rugăciune pe care un creștin nu o poate rosti, deoarece pentru el saba, ziua a șaptea din săptămână, deci sâmbăta, este la fel ca și restul zilelor săptămânii. Și în afară de aceasta, cum ar putea, ca dacă ar veni cineva în sensul versetului 23 și ar spune: „Iată, aici este Hristosul» sau: «aici»”, un credincios să fie înșelat? La aceasta el ar răspunde: ‚Hristos este la dreapta lui Dumnezeu!’ Nu ar fi mai potrivit să înșele pe iudei, care își doresc așa de mult venirea lui Mesia? Realmente nimeni nu poate tăgădui că acest întreg capitol este adresat iudeilor, care în timpul despre care este vorba aici, vor trăi în Ierusalim și Iudeea. Aceasta poate fi făcută și mai convingător clar: să se cerceteze mai îndeaproape ordinea evenimentelor citate în pasajul amintit. După necazul cel mare soarele se va întuneca și așa mai departe, și semnul Fiului Omului se va arăta pe cer, și atunci toate semințiile pământului vor plânge de durere, și după aceea vor vedea pe Fiul Omului venind și așa mai departe; și *abia după ce toate acestea au avut loc*, El va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță ca să strângă pe aleșii Lui, și așa mai departe. Deci dacă aceasta s-ar referi la Adunare, atunci ea ar fi adunată la El abia după arătarea Lui. Dar ce spune Pavel în privința aceasta? „Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). Drept urmare nu poate fi posibil ca ambele locuri să se refere la aceeași chestiune, căci s-ar contrazice reciproc. Dar deoarece locul din Matei 24 spune altceva decât Coloseni 3, el nu se poate referi la Biserică. Realmente el trebuie să se refere la rămășița aleasă a iudeilor, care va fi adunată în modul descris acolo, când Fiul Omului va veni în gloria Sa.

Această afirmație este sprijinită și prin Apocalipsa 19: „Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și Se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe coroane, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu»” (versetele 11-13). Aceasta este o descriere a venirii Domnului Isus pentru judecată, așa cum rezultă clar din cele spuse; cu alte cuvinte: a arătării Sale. Să lăsăm Cuvântul să vorbească: „Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat” (versetul 14). Despre cine este vorba aici? Hainele lor izbesc privirea și dau răspunsul: „...pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat», pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților” (versetele 7 și 8). Prin urmare oștirea, care Îl urmează pe cai albi, sunt sfinții; dar dacă sunt sfinții, atunci ei trebuie să fi fost deja la Hristos, înainte ca El să vină la judecată, la arătarea Sa. Aceasta stă în armonie cu afirmația lui Pavel: „Când Se va arăta Hristos, care este viața voastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4).

Din aceasta rezultă clar, că Domnul vine mai întâi pentru poporul Său, înainte ca El să apară pentru judecată, așa că pentru noi nu mai trebuie neapărat să aibă loc vreun eveniment, înainte ca Domnul să vină. Aceasta de altfel se poate deduce și din ceea ce Domnul Însuși spune: „Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață”. Căci Steaua speranței, care luminează sus pe cer, este Crainicul și Vestitorul zilei care va veni, Steaua spre care noi privim, atunci când pe pământ este cel mai mare întuneric, în așteptarea fierbinte să fim curând răpiți la El și să fim uniți cu El în toată gloria Sa cerească. „Cel care mărturisește acestea spune: «Da, Eu vin curând!» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.16,20).

Deci aceasta este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, despre care așa de mulți spun că au primit-o și au păzit-o. Însă un lucru este să ai o învățătură, și altceva este să trăiești din puterea ei, să fi copleșit de adevărul exprimat în ea și să devii transformat. Să susții învățătura, că Domnul este foarte aproape, și totuși să trăiești așa fel, ca și cum lumea aceasta ar fi căminul nostru, să te dedici total grijilor, activităților sau bucuriilor ei sau să fi legat cu lucruri care nu se potrivesc Aceluia pe care pretindem că-L așteptăm, înseamnă practic să tăgăduim speranța noastră și chiar să transformăm harul lui Dumnezeu într-un prilej de a trăi pentru voia și plăcerea proprie. De aceea se cuvine fiecăruia, care crede că Domnul stă deja înaintea ușii, să se judece pe sine însuși, să judece inima sa și căile sale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca prin aceasta să ajungă la o stare care corespunde așteptării sale, potrivită pentru prezența Aceluia pe care Îl așteptăm să-L vedem curând față către față, despre care sperăm să fim pentru totdeauna la El

Haideți să numim câteva exemple pentru felul în care această speranță fericită trebuie să se răsfrângă la noi practic în umblare și activitate.

Așa cum arată parabola despre cele zece fecioare (Matei 25), noi suntem, indiferent de mărturisirea noastră, numai atunci pregătiți să întâmpinăm pe Domnul, dacă avem „untdelemn” în vasele noastre; și efectul strigătului: „Iată, Mirele!”, a constat în aceea, că atât fecioarele chibzuite cât și cele nechibzuite au fost trezite atât cu privire la starea lor cât și cu privire la nevoile lor. Va fi clar pentru oricine, că numai aceia care sunt născuți din nou prin Cuvânt și în puterea Duhului Sfânt, pot fi pregătiți pentru venirea Domnului. Însă acolo mai era ceva. Strigătul era: „Ieșiți-I în întâmpinare!” Aceasta este în armonie deplină cu un alt loc din Biblie: după ce Ioan ne-a revelat că noi, când Hristos va fi revelat, vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este, el adaugă: „Și oricine are speranța aceasta în El [Hristos] se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.2,3). Dacă așteptarea venirii lui Hristos este prezentă ca putere vie, ea va conduce ca noi să ne despărțim, și anume în măsură crescândă. Dacă El stă înaintea sufletelor noastre și noi Îl așteptăm în inimile noastre în fiecare ceas, atunci dorința noastră va fi să ne ținem despărțiți de tot ce nu place ochilor Săi, și să fim copleșiți de tot ce bucură privirea Sa. Drept urmare realitatea și intensitatea speranței noastre se lasă măsurată după măsura în care puterea ei deosebită este activă în inima și viața noastră. Cum ar putea fi altfel posibil să atârnam de ceva, oricât de nevinovat în sine ar fi acest ceva, care nu este categoric pentru Hristos, dacă noi cu adevărat ne așteptăm în fiecare moment să vedem fața Sa? Nu! Dacă L-am aștepta cu adevărat, am năzui să fim găsiți așa cum El dorește cu plăcere să ne vadă, așa că noi, despărțiți de tot ce este pământesc, care ar putea să ne lege inima de lumea aceasta, prin care încă mergem acum, nu am lăsa în urma noastră decât pustiul, atunci când El va veni din cer cu strigăt poruncitor, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu.

Aceasta ne va ajuta să menținem candelile noastre pregătite și aprinse. Toate cele zece fecioare au adormit, și atunci când au fost trezite din ațipirea lor în necredincioșie, candelile lor au fost prima grijă a lor. „Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile” (Matei 25.7). Înainte nicidecum nu s-au îngrijit de aceasta; dar de îndată ce aud strigătul: „Ieșiți-I în întâmpinare!”, ele se ocupă imediat ca la timpul potrivit candelile lor să fie în ordine pentru întâlnirea cu El. De fapt candelile lor ar fi trebuit să fie pregătite pe tot timpul întunericului nopții și să ardă; și dacă ar fi așteptat Mirele, cu siguranță nu ar fi fost altfel.

Cum stau lucrurile astăzi la noi, cei care mărturisim că așteptăm pe Domnul? Ard candelile noastre, și anume permanent și luminos, în întunericul înconjurător? Lumina este Hristos. Îl reflectăm noi? „O cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o

13. Hristos, speranța noastră

lumina și se pune sub baniță, ci în sfeșnic, și luminează pentru toți cei care sunt în casă” (Matei 5.14,15). Dacă prin harul lui Dumnezeu Hristos este în noi, atunci El este pentru a fi văzut. „Pentru că Dumnezeul care a spus: «Luminează să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6).

Pavel aplică adevărul acesta în multe privințe: „Domnul este aproape, Nu vă îngrijorați de nimic ...” (Filipeni 4.5,6). El dorește cu plăcere, ca având în vedere venirea Sa, să nu ne îngrijorăm de nimic. Acest adevăr îi servește să mângâie inimile celor întristați, și anume în pasajul deja citat (1 Tesaloniceni 4). Și ce ar putea mângâia inima credinciosului așa mult ca așteptarea lui Hristos? Căci chiar și atunci când trupurile celor dragi ai noștri zac încă în casă sau sunt duși la mormânt, noi avem dreptul să sperăm în revenirea Domnului; căci atunci, când ei se vor ridica din somnul morții și noi înșine vom fi transformați, vom fi împreună cu ei răpiți în nori, pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Pe aceeași bază apostolul Iacov îndeamnă la răbdare. „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă rodul prețios al pământului, având îndelungă răbdare pentru el, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului s-a apropiat” (Iacov 5.7,8). Prin urmare perspectiva revenirii Domnului este antidotul împotriva oboselii, încercărilor și greutăților din timpul călătoriei noastre prin pustiu.

Domnul Însuși folosește permanent incertitudinea momentului revenirii Sale ca imbold pentru credincioșie. Când El Se prezintă în parabolă ca Unul care pleacă, ca să primească o Împărăție și apoi va reveni, și dă slujitorilor „minele”, cuvintele Sale sunt: „Faceți comerț cu ele până când vin!” (Luca 19.12,13). Și iarăși El spune: „Cine este atunci robul credincios și chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca să le dea hrana la timp? Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toată avera lui. Dar, dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el și va mânca și va bea cu bețivii, domnul aceluia rob va veni într-o zi în care el nu așteaptă și într-un ceas pe care nu-l știe; și îl va tăia în două și îi va rânduia partea cu cei fățarnici; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 24.45-51).

Acestea sunt numai câteva exemple pentru faptul ce foloase practice are adevărul despre venirea lui Hristos pentru poporul Său. O cercetare a tuturor locurilor, care tratează această temă, va arăta, că ea este strâns împletită cu fiecare detaliu al vieții și umblării noastre ca și creștini. Să nu o iei în seamă ar însemna de aceea, să pierzi unul din motivațiile cele mai pline de putere pentru sfințire, pe care noi le găsim în Scriptură. Chiar mai mult decât aceasta: așa cum am remarcat înainte, aici este vorba de o componentă esențială a creștinismului; de aceea un creștin, care încă nu a înțeles adevărul despre venirea Domnului, este neștiutor; el este nu numai neștiutor cu privire la poziția în care el a fost adus, ci și cu privire la plinătatea harului. Este venirea lui Hristos, a lui Hristos Însuși în venirea Sa, și speranța ta, dragă cititorule? Poate fi vreo altă perspectivă așa de supra-plină de bucurie pentru un credincios, ca privirea feței Aceluia pe care Îl iubim, chiar dacă nu-L vedem?! Dacă inimile noastre reacționează chiar și în cea mai slabă formă la ceea ce este El pentru noi, precum și la dragostea Sa, atunci cu siguranță trebuie să dorim momentul când El va veni în savurarea deplină a plăcerii Sale să ia pe ai Săi la Sine, și când bucuria noastră va fi deplină, pentru că noi atunci Îl vom avea pentru totdeauna ca subiect al simțămintelor noastre.

13. Hristos, speranța noastră

Facă Domnul ca mulți dintre sfinții Lui preaiubiți să devină familiarizați cu această speranță, și aceia care prin harul Său Îl așteaptă deja acum, să fie capabili să țină cu tărie acest adevăr în putere vie, prin aceea că fiecare pas pe cărările lor prin pustiu îl fac sub efectul despărțirii!